

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 còntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

SA LLONJA DE PALMA.

El Isleño de dia 15 del corrent insertá un article que merexia éssè reproduhit per tota sa premsa periodística de Palma, ^(a) pues ses veritats que diu surten de qualcú qu'estima molt ses glòries de Mallorca. Nòltros que pensam en tot axí com ell y no cedim a ningú en quant a estimá s'Art de sa nòstra pàtria, el traduhim per satisfacció des qui l'ha escrit y per honrá ses columnes de L'IGNORANCIA. Diu axí:

«Prest farà dos anys que, després d'havè regonegut sa Llonja, el señò arquitecto Pavia aconsejá un bon repassó a sa teulada, llevá ses caperutxes a n'es torreons y altres adobs que, a la bona de Déu, romangueren fets l'any 1879.

A les hores se digué, y nòltros heu creguérem veient lo comensat, que seguirian ses òbres de restauració fins abaix de tot, per torná a n'es monument de l'immortal Sagrera, sa bellesa que mans *alevosos* y s'atlotèa li han llevat; emperò, avuy, confessam es nòstro embabay. Es temps passa y sa restauració está aturada, Déu sab fins quant; y lo més sensible es que ni tant sòls s'adoptan mèdis per evitá que de cada dia s'aumentin ets esmorrells.

¿Es qu'hey ha propòsit de qu'aquest edifici monumental, recòrd de sa nòstra passada grandesa, fassi uy baix de sa fetgeria que mos caracteriza, com a per bèfa de s'il·lustració des nòstro sigle?

Ja no parlam de sa paretòta que com una paparra hey té cosida, perque quant no s'ha tomada, es perque qualcú que pòt més que nòltros y més que s'opinió general del país té interés en aguantarla dreta; però si devem ocupar mos de lo abandonat que se dexa aquest edifici, per qual possessòri mos ténen enveja altres paysos més il·lustrats que s'nòstro, ahont se rendeix culto a s'Art y a ses òbres de mèrit regonegut.

A sa Llonja de Palma l'admiran ets estrangers que saludan sa nòstra platja y llavò encara contemplan ses fotografies. Tan solament nòltros, fiys d'aquells que la mos dexáren per herència, com a rica jóya de sa séua època, la miram indiferents sense fé gens de cas des séu inestimable való y *sens alsarmos es ventrey es ruínos aspècte que de cada dia mos presenta.*

Nòltros no imitarém sa tasca que s'ha imposat un apreciable còlega ^(b) també entussiasta per sa conservació d'aquesta glòria artística, publicant sovint recòrts a mòdo de revulsius per mèdi d'els quals se propòsa curá s'inèrcia y sa pruaga que té enxotrats es sentits de ses persones a ne qui tòca vetlà per aquest monument, perque tot quant se puga dí sobre aquest assumto ja s'ha dit ^(c) y ja se sab que no hey ha pitjó sort que es qui no vòl ohí.

Demanam per darrera vegada sa restauració d'aquest edifici y sa desaparició de sa tàpia que l'enlletgeix; y es lo manco que podem demaná. ^(d)

(b) Tenim sa presunció de sospità que s'articulista mos aludeix a nòltros. Si axí fos, gracies p'es bon recòrd y fina atenció.

(c) Perque vejim si s'ha dit, copiarem aquí lo que s'estampa a sa *Guia de Palma y d'alguns pòbles de Mallorca, redactada per una comissió de la Societat de L'IGNORANCIA.*

«SA LLONJA. - Antiga Sala del Comerç, tota de pedra a cara vista y d'estil gòtic es més pur. Verdadera jóya monumental d'un mèrit ja may ponderat a bastament. S'axeca darrera sa murada, a l'esquèrra de sa pórtia des Moll yeya. Es *progrés y sa utilitació* del sigle n'han fet un magatzem de trastos. Per fé cassòla, avuy en dia, basta y sobra un botigó forrat de paperaynes devés ses Capiñes. Es pedrissos de dins sa nòstra antiga Llonja son molt dús per seurehi nauers que, de malalts que estan, no pòden alsá xèlla.

Recomenam als viatgers que mirin es portals d'entrada, capolats a pedrades y a còps de lliura quant hey entran pipes, botes y trastam. Tal vòlta afinar una llandera travada a ses motlures..... serveix a n'es veynats per penjá xòts y escorxarlos quant s'en vé Pasco! Si fossem a Africa, hey penjarian qui heu compòrta, poquentho aturá.

Ara se tracta de tomá sa murada que li fà bardissa entre es dos Molls; per poch que 's torbin, primé caurá sa Llonja, perque ses grans òbres fiyes d'un ingèni com es d'En Sagrera, s'esfondran per si sòles quant arriba es dia en que ningú coneix son preu y dignidat.»

(D' *El Sarracossá*, calendari de l'any 1873.)

(d) Nòltros demanaríam, ja qu'hey som, que se construhís un rextat de ferro revoltantia, per tres costats lo manco, de mòdo que s'edifici romangués tancat dins un jardí. Axò seria es mòdo d'evitá que li capolassin s'entompèu. Emperò, ay qu'hem de demaná ara que ja tenim *Escòla de Comerç*?

Per axò no se necessita més que voluntat, suposat que no han de mancá dinés; ^(e) y a fi de lograrhó mos dirigim a n'el señò Governadó de sa provincia, qui en moltes ocasions ha demostrat més amor al país que molts d'es séus fiys, y li suplicam que mir aquest assumto amb tota sa predilecció que se mereix y amb so zèl que mos ha sabut demostrá en altres asuntos de no major interés.

Tal vòlta no está molt lluny es dia, si es que es projecte de Fires y Fèstes s'ha de dú envant, en que es salon de sa Llonja sia, més que necessari, indispensable per celebrarhi s'Exposició que se projecta ó per altres aplicacions, y a les hores convé qu'estiga en condicions de podersen aprofitá, suposat que sa séua restauració no es cosa que puga fersè amb un dia y amb so *cúmplase* des qui heu pòt maná. S'ha menesté es séu temps, y es precis prende sa colada tenra.

Si devant sa necessitat qu'hem demostrada y devant sa perspectiva que oferim, encara se mira amb indiferència aquesta questió, s'història mos judicará a tots: nòltros haurém cumplit amb so nòstro devé y no tornarém a ocupar mosnè més, plañent en silenci que sa generació actual sia tan irrespectuosa amb sos séus ascendants y tan avara en sa conservació de ses prehuades joyes que mos váren dexá.»

Nòltros, que som un poch mes caperuts, sí que feym contes de parlarné més; encara mos romanen uns quants cartutxos y los gastarém, no per ferí a ningú,..... per despertá es qui dòrmen.

ALIATAR.

Desenganemmos, tot lo que se deman per ara en bé d'es monuments, a Mallorca, será allò de *Vox clamantis in deserto*. Mirau a la fi com mos tiran en terra es claustro de Sant Francesch, a pesá de que no ha mancat qui ha fet quant ha pogut per salvarlo.

(e) Desitjaríam que s'autó d'aquest article mos digués d'hont los treuria, perque la veritat es, que a sa nòstra Llonja, per restaurarla y embellirla conforme se mereix, hey podrian gastar de 15- a 20 mil duros.

(a) Sia dit en veritat: *La Opinión*, dimecros passat doná una maneta a l'assunto.

UNA FESTA CASOLANA.

(ACABAMENT.)

IV.

Còm vos deya, à les sèt des vespre sa casa den Dionís, que no tenia rès de gran, estava al tip de gent que venia à donarli es molts anys y à passarli sa vellada. Entre tots, grans y petits, mascles y femelles, devian passà de dues dotzenes.

Tota sa lluminaria de la casa cremava òli y petroleo: es quinqueret bò à dins sa saleta; es quinqué de fè feyna cada dia, amb sa ventaya verda un poch sacorrada per dedalt, à dins es menjadó: sa llumeta en es passet, y es fanal de paret à s'escala.

Tant còm entravan ets amichs y conegudes, y havian saludat En Dionís y donat besades à n'es nins diguentlos *¿que tal, maco?*, na Tomasa los feya passà à n'es menjadoret, y los repartia quartos y ses derrereres tayades des pa den Pou que à mitx dia havia romàs. Còm havian menjat y begut, torcat es morros y espolsat ses miques, s'en tornavan à sa saleta, y s'asseyan axí còm milló podian.

Des quatre recones de sa sala, prest n'hi hagué tres d'ocupats per tres *parejas* de jovensans que fugian de conversa, y que hi prenguèren lloch perque no los destorbàssen. Los haguèssen vists de dos en dos, fent *xep-à-xep*, amb sa riayeta à sa boca, *ell* assegut à la banda, estirantse es puñs ò paupantse sa barbata, y *ella*, collet tombat, jugant amb so ventay y de tant en tant mirantlo à *ell* amb uyets de vòga.

Arribà à un punt que no hi cabian. Llavò En Dionís, En Francesch, jò, y es quatre més camarades mos n'anàrem à dins es menjadó, per fumà amb tota llibertat y xerrà de *la nostra*; però encara no feya un quart qu'hey éram, encara teníam en es morro sa punta d'es puret algerí, coló d'oliva, quant s'eu vengué tot depressa En Dioniset, que de part de ses *mumays* si volíam anà à sa saleta, perque havia de comensà sa funció.

—Digués qu'ara hey anam,—va dí En Dionís pegant ses derrereres xupades, crém no crém, y acabant es derrés mots de sa conversa.

Quant varem entrà dins sa saleta, mos trobàrem qu'En Dioniset y ets altres camarades séus havian compòsta una especie de trona amb tres cadires, de ses d'allà defòra per no soyarles en posarhi es pèus demunt, y tothom s'havia assegut en fileres, per milló veure la fèta. Tota sa bagilèa sortí de sa sala, y es cap d'un poch tornaren entrà, de dos en dos, y s'asseguèren à ses cadires baxes. En Dioniset, qu'era es cap

de còlla, pujá demunt sa trona, y comensá amb tota sa gravetat d'un predicadó:

—*Señores: Despues de cuarenta años de peregrinacion por el desierto....*

Y seguí de memòria tot aquell capítol des Fleury, sense trepidá, mentres que na Tomasa feya ensignes de que callá-sen à n'en Periquet y à s'altre nin de na Maria Jusèpa, que tapantsè es nàs y sa boca amb sa ma, se miravan y esclafian de riure.

Jò creya qu'en Dioniset faria punt en acabá es capítol; però m'errava; perque seguí d'aquesta manera:

—*Y al mando de Josué entraron en la tierra de promision. Por entre unas matas—Seguido de perros—No diré corria....*

Y ja va essè partit, sense aturarsè fins qu'acabá sa fábula. Quant va havè arribat à *Llévense este ejemplo* y devallá de sa cadira, no heu vist tantes mansballetes may.

Ses amigues de na Tomasa li ponderavan es mèrit des *majorèt*; y sa memòria que Déu nòstro Señor li havia dada. Sa mare, tota baves, no feya més que dí:

—Jesus, fietes; bòn *papaguèy* tenim en casa; y llavò que no està empagahit may; si 'l véssu, tot lo dia no para un instant!....

En Dionís feya sa mitja y no deya rès. ¡Qui sab si p'es séu pensament hey rondeljava es gran banch des costat de l'altá majó de la Sèu, en dia de fèsta gròssa, y hey afinava es séu hereu entre es Retgidós amb frac y medalla y es lloch groch y vermey! ¡Lo qu'es s'estimació d'un pare!....

Acabada sa primera part, totes ses cadires tornàren romandre en es séu lloch, ò per milló di, se componguèren en rollada, perque En Dioniset (y ja s' sab que allà, per ell, tothom callava,) dispongue que s'havian de comensá es jochs de *prendas*.

—Jò 'n som! jò 'n som!

—Y jò també!

—Y jò! y jò—cridava tota la menudèa, poñint per ferse lloch y entrà en ròtlo.

—*Silencio!* (digué en Dioniset alsant es dit.) Lo primé de tot, s'ha de jugá à *un barco carregat*, que tots en saben, y sa lletra ha d'essè sa P: qui s torba un poch, paga peñora.

—*Cuanita*, (digué sa mare d'una *polla* de ses arreconades,) 'xau aná un poch *azò*: arrambauvos, y jugaréu.

Na *Cuanita* y es séu *pollo* s'hi acostàren de mala gana, y lo mateix fèren ets altres d'es recones, còm à per vergoña.

En Dioniset en mitx de sa rollada, ja s'havia trèt es mocadó de sa butxaca, y l'havia nuat:

—Bòno: are comensam: estau alèrta. Ha vengut un barco carregat de....

Y tirá es mocadó à sa mare.

—¡Patates! (respongué aquesta.) Ha

vengut un barco carregat de....

—¡Papè! (va dí na Maria Jusèpa quant se sentí es mocadó demunt sa falda.)

—¿Papè? (remugá en Francesch.) Ja en tenim que basta per caldera à dins Mallorca, sense que mos ne dugan més.

Na Maria Jusèpa tirá es mocadó à un d'ets *enamorats*, que agafat de descuyt, romangué embabayat, fins qu'es cap derré, li amollá:

—¡Xocolate!!

Tothom esclatá en riure, mentres que En Dioniset li allargava sa ma, cridant:

—¡Peñora! ¡peñora!

D'aquesta manera seguí es joch, fins que tothom tengué peñores abastament, y llavò les comensàren à encantá, amb sa cansoneta: *¿De qu'encantarém aquesta peñora?—De mí señora.—¿De que l'hém d'encantá?—De lo que vostè voldrá.*

Ningú més qu'en Dioniset encantava ses peñores, y tothom s'havia de conformá amb sa séua sentència. A sa mare li fé dí *tres sins y tres nons*; à son pare, *que content*; à na Maria Jusèpa, *un ramell*; à n'En Francesch, *un compromís*; à mí, que no estava per jochs, *es miray*, y à s'enamorat distrèt, *posá es quatre pèus à sa paret.*

S'acabàren ses peñores, però nó sa juguèra de la gent menuda, que, fos còm fos, volgué que jugàssem à *secrets*, à *berlina*, à n'el *señò rectí*, y per rematá la fèsta, à n'es *sereno*.

Entre riayes, y truy, y jochs, y xaradissa, tocàren les deü des vespre.

En Francesch y jò, còm homos de hònes costums, parlàrem d'anarmosnè à *retiro*; y llavò comensá es truyet de ses despedides, y altre molts-anys, y infants que queyan de sòn, y cercá mocadós y mantes y capells.

La casa s'aná buydant à poch à poch, quedant amb tot es cadiram en revòlt, es llums encesos, sa taula d'es menjadó embascolada, es trispòl brut, y una atmòsfera carregada de baf calent y de polsim qu'entrava dins sa gargamella.

Devés les deü y mitja, ses derrereres visites devallavan s'escala, tapantsè es nas per pò d'un refredat; jò m'en pujava à ca-méua, maretjat y adolit, y mentres *En Figuera* dexava caure les onze, me mirava amb pena y penjava à sa respatla d'una cadira es méus pòbres guardapits coló de canari.

Just à sa matexa hora, sègons noticies, mentres En Dionís dins sa séua alcova se posava sa camia des jèure, na Tomasa li deya, traguèntse ses calses:

—Y encara voldrás tornarhi, l'any qui vé, à fé-tanta fèsta y tanta bulla?

—¿Y per què no, dòna de Déu?

—Mira còm mos dèxan sa casa: y llavò es gasto....

—¡Tira! qu'es Sant de la casá just vé un pich cada any, y no es pagat per s'alegria des *nin*.

—Sí, però tant, tant....

—Tòca, Tomasa, colguet; resem ses

cinch llagues y es Crech en un Déu; y d'ara à llavò ja'n tornarém parlá; que d'aquí l'any qui vé, Déu sab qui serà viu.

GORIET.

EPIGRAMAS.

Vatx preguntá à n' En Pascual:
—Qu'es, ¿còm estás de doblés?
—Axí, axí; no'n tench demés,
Però no'm va del tot mal:
Sempre me sobra per guants.
—Axí ja farás bona obra:
Vòl dí, per guants, ¿qu'es que't sobra?
—¡Hòmo, me sobran ses mans!

Un Jutge va preguntá
A un lladre molt alamat:
—¿Per què te duen fermat?
Y es lladre va contestá:
—Es per còsa ben senzilla;
Perque de llòch vatx mudá
Docents duros y un collá
Qu'estavan dins una arquilla.

Un Municipal ja feya
Cinch mesos que no cobrava,
Y de talent badayava,
Y de magre casi queya.
Quant sa butxaca's gratava,
Un centimet hey hagué,
Y en aquell punt, s'en temé
D'una dòna que cridava:
—¡Ala! ¡barato! ¡veys via!
Y ell li diu:—De lo que téns
Damen un cèntim.—Tú tria.
—¿Y que son?—¡Eскурadents!

SEN GURRIÓ.

Preguntava En Pòca-roba
A Don Xim aquest hivèrn:
—Entre un sastre y un Govern
¿Quina diferència hey tròba?
Y Don Xim, que parla clá,
Riguent, riguent, li va dí:
—Qu'un, es pòble sòl vestí,
Y s'altre el sòl..... despujá.

UN FERIT D'ALA.

XEREMIADES.

¡GUERRA! ¡GUERRA! ¡ATRAS, HIPÓCRITAS, COBARDES! Axí comença un anunci de sa baratura de ròba blanca qu'hey ha à sa Costa den Brossa, y també diu que en aquesta baratura *degollan* mocadós, *creman* camisetes, *esterminan* estovayes, *revolucionan* camies de dòna, *despilfarran* calcetins, *derriban* calces blanques, *alborotan* pèsses de fil, *donan* camies d'homo, *tiran* mocadós blanchs y *guinaveteljan* ses cortines.

Un exemplá d'aquest anunci queda arxivat en es *Museo* de L' IGNORANCIA.

Hem vist es trabays de perforació que à un hort de devés La Soledat va emprendre Don Juan Ribas, y mos ha admirat sa constancia amb à que los prossegueix. A l'hora d'ara es forat qu'ha ubèrt amb so trepant de ferro té 115 metros de fondaria, còm si diguessem 580 pams mallorquins.

Lo que no sabem es qu'ets engiñés ó aficionats à sa Geología hajin anat à recuhí mòstres y à examiná es terrés que han traspasat.

Veys allá un homo que se gasta un capital p'es gust de comprová ses teoríes de Mr. Hermite, y sa Diputació provincial que pensa en subvencioná una botiga per vendre quadrets, y Cassino-Conservatòri de música de tota casta, no ha pensat en enviá un facultatiu intel·ligent à estudiá es pou del Sr. Ribas, ni tant sòls li deu havè passat un ofici per darli coratge.

Bé es veritat que sa Barrina de sa Diputació está à disposició des qui la necessit, y axò ja es qualque còsa. Però, ¡que déu tení aquesta eyna que tothom li fa barres!

Si es vòt de L' IGNORANCIA serveix de qualque còsa, nòltros opinam que fins aquí més ha fèt el Sr. Ribas ell tot sòl que tota sa Diputació, à pesá de que regonexem es séus hòns desitjos.

Veurem còm anirà.

A un señò que, devés les cinch y mitja d'es dematí, s'en anava à missa, li robàren aquests dies es doblés y es rellòtge, quant era à ses escales de la Seu.

Un pererós dormidó qu'heu va sentí contá, s'esclamava:

—¡Y encara dirán que convé axecarsé dematí!

A una de ses derrereres sessions, s'Ajuntament va nombrá Síndich à D. Pèp Estade, (tot li sia enhorabòna;) tractá d'establí una escola à Santa Catalina (que bona falta fa;) doná una paga à un Municipal, (y ets altres que tengan paciència;) parlá sobre es Cadafal des Bòrn (ganancia per n'Oms;) aprová un dictamen sobre sa *banda* municipal, (¿encara anam de sòlfes?) rematá sa subasta de néu p'es malalts, à l'amo de Can Bartòla, (ningú milló qu'ell;) pagá 113 pesetas que devia, de papé, (molt de papé empran, p'es *papé* que fan;) aprová un dictamen d'*aygo*, (¿qui parla d'*aygo*?) y acordá també comprá una romana: (Un Retgidó s'hi oposá, pensant tal vegada que s'Ajuntament ja está *pesat* y sospesat.)

Tot axò, y més, amb una sessió. No vé à tant cada setmana.

A Mahó hey ha falta de bracsés, se-gons escriuen. Es jornalés qu'hey vajan

trobarán allá feyna segura y bòn jornal.

Fos estat temps enrera, aquesta notícia hauria alegrats molts de pòbres mallorquins: però ara.... Ara, gracies à Déu, ja ha plogut, y sa gent de feyna tròba jornal, sense auarsen à fora-terme.

Un sócio des *Conservatòri Balear* mos suplica fassem à n'es qui li pertoch respòndre, sa present pregunta:

Suposat que s'han establít ses classes de *Guitèrra*, *Bandurria* y *Flauta* (*insturments* apropiat per fé músiques à ses atlòtes,) ¿quant s'establiran ses classes de *Bombo*, *Platillos* y *Castánets* (*insturments* apropiat per fé titeres y balls de *boleros*?)

¡Sa música *clássica* amb un parey de classes còm aquestes comensará à treure faves d'òlla!

Per atendre à ses pèrdues qu'aquestes derrereres aygades han causat à dins Menorca, es Govern ha destinat 2,000 pesettes.

Desitjariam qu'es Govern tengué present qu'es pòbres santafinés y ervisenchs també son fíys d'Espania.

A Santa Maria, en molt poch temps, han cuydat malá dos homos, desaparantlos un'arma de foch.

Diuen qu'una partida de bergantells d'aquella vila, d'un quant temps à n'aquesta part se son alsats *pinxos*, y han prèrs per mòda dú un *revolver* dins sa percinta.

¿Seria còsa de recomená aquesta *mòda* à n'es Civils de Santa Maria?

El Comercio menut, que surt cada diumenge amb estampes y miñons, pareix que tracta de fé avorrí es poch monuments d'arquitectura y d'escultura que mos quedan à Mallorca. Altra còsa no podem pensá quant veym tan afollats de dibuix y tant escarbotats de litografia ó *zincografia* ets objectes que reproduex. Sèt ó vuyt setmanes hem esperat à veure si milloraria sa part artística y arqueològica d'aquesta il·lustracioneta, però còm més va més vela.

¡Vajé! anem à veure si en tornarné parlá no será reñant, señós artistes del *Comèrs*.

Un Retgidó qu'ha mogut més pols y més renou qu'una granera quant l'estreñan, (encara que sia mala comparansa) va tení sa bona idèa de contá cuantes medalles mancavan à La Sala y resultá qu'hey eran totes, manco dues. Segons deyan, les guardavan dos ex-retgidós, tal vòlta amb s'idèa de tornarlèssé penjá tan aviat còm tornassin essé elegits.

Encara qu'aquelles medalles valguen pòca còsa més qu'altres tantes presentayes, bò es que qualcú se cuyd de tenirles esment, no per pò de rès, (pues tots es Retgidós qu'hem coneguts y conexam son homos de sa més absoluta confiansa) sino perque s'adagi heu diu: *cada còsa en es sèu lloch.*

*
**

Quant se tractava de restaurá es claustre de Sant Francesch, es Ministèri de Hacienda no va tení un cèntim que podè enviar nos amb aquell objècte: ara que s'ha resòlt tirar-lo en terra, mos consignà 3,338'75 pessetes. ¡Còses d'España!

Molt hem potoyat per veure si aquest monument, tal vòlta únich en so sèu genero, se salvaria, y Déu ó el Dimòni no hey han consentit. Sabem lo qu'han treballat persones que conexian es sèu való artístich, però també sabem que moltes altres qu'haurian pogut ajudá, directa ó indirectament, hau fèt es suèch.

Si al manco haguessin vengut à establirshi un parey de frares, tendriam s'esperansa de veure'l reconstruït, perque ja's sab, un frare llèch tot sòl es homo per alsá un monument; y totes ses autoritats y corporacions locals no bastan per evità sa sèua ruina. Ès fèts heu demòstran, en es nòstro sigle tan il·lustrat còm es.

*
**

Ajuntaments molt més repelenchs y de tan pòques histories còm es que tenim han ocupat *La Sala*, y may s'havian passat p'es cap treure amb caxes destrepades s'*Arxiu històrich del Reyne de Mallorca*. Aquesta feyna era à propòsit per entretenirshi s'Ajuntament actual; y, la veritat, ningú li tendrà enveja per sa glòria que conquista engegant s'Arxiu y els señós Arxius amb sos bons mòdos que usa. Volem que romanega consignat à L' IGNORANCIA.

*
**

D'ensá que sa Filoxera fa de ses sèues per Cataluña y València, s'ha prohibit es que puguen durmos abres joves, y han fèt molt bé; perque aquesta senhora té tants mals arrembatges qu'es necessari fugí d'ella. A n'es qui se queixan de no tení, per aquest motiu, abres bons y barato, los dirém que no ténen rahó. May hey havia hagut tanta avinentesa per fé nòves plantacions. Anau à Sòller y heu tocaréu amb ses mans.

¿Voleu tarongés y limoneres de rebibo? Feys una visita en es planté de mèstre Damiá Lau y encara que'n demaneu à mils, serán servits.

¿Necessitau abres fruytals ó plantes de jardí? Avistauvos amb l'amo Pere Antoni Pallicé y demanaunhi en gran, que no los hi acabaréu.

Tirau ydò, à plantá abres ara qu'hey ha sahó; però no poseu molts d'aubarcoqués, perque bastants d'aubarcochs

peluts y lluent hey ha à Mallorca de cap à cap d'any.

*
**

S'altra dia, entraren lladres à La Sala de Lluchmajor.

Ara son entrats lladres à La Sala de Llubí.

En comensá à allargá aquesta rouda-ya, aviat li arribará es torn à La Sala de Ciutat.

No tendria rès d'estrañy, pues per poch's doblés qu'hey haja à La Sala, sempre n'hi haurá més que à sa caseta que à Son Rapiña ténen ses *Miñones*; y amb tot y amb axò, hey han fèt *robatorum* aquests dies.

Per lo que pogués essè, convendria pagá aviat ets empleats, es municipals y es serenós.

*
**

S'Ajuntament pareix que vòl comprendre à la fi que lo que més impòrta es fé doblés; y per axò ha determinat imposá nòves contribucions sobre escalons y persianes, cans, tramvia, etc. etc.

Meém, axí y tot, si bastará per salvá es barco.

*
**

Está à punt de posarsè en venta un *Album d'Abecedaris* confeccionat per espay de denou mesos à un d'ets establiments tipogràfichs de sa nòstra capital. Desd'ara el recomanam à n'es nòstros ignorants lectors.

*
**

Diuen es diaris que sa recaudació des Consums *pareix* qu'aumenta.

Però que *en realitat* no aumentá gens. Será còsa de no frissá, y prenderho amb paciència, fins y tant qu'es servici estiga *regularisat*.

Totes ses còses vòlen es sèu espay, y el mon no's fèt amb un dia.

*
**

Diuen que d'aquí à sèt ó vuyt añs ja sortirà à llum es primé tom de sa *Biblioteca Balear* que per desembre del 77 s'anunciava en es derré número del *Museo Balear*.

Vertaderament si axò segueix amb tanta celeridat, haurem d'axamplá ses nòstres llibrerías.

ADVERTENCIA.

Es dissapte de Nadal, si Déu ho vol, feym contes clours, amb so número 80, es primé tom de L'IGNORANCIA. Suposat que romanen alguns exemplars complets, à sa nostra Administració (Rotger-11-Gadena de Cort), estarán vcnals per preu de 20 reals. Es números atrassats, en benefici à n'es qui vulgan completá sa sèua colecció, se donan à preu corrent, ó sia à 2 cénti ms cada un.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Casa mia, per pòbre que sia.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cara.*

2. *En que té ànima.*

3. *En que té canons.*

4. *En que fa puntes.*

TRIÀNGUL.....—*Casada-Casada-Casa-Cas-Ca-C.*

FUGA.....—*Parlá bé no còsta rès.*

PREGUNTA.....—*Es rosey.*

ENDEVINAYA.....—*Tinté y ploma.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Papuy, Compare Fiasco y Un Escolá.*

Sis:—*Bernat Dimonió, Pèp Blat, Voroioa y Mestre'n Tònt.*

Tres:—*Tòfol Serçeri.*

Y una no més:—*Un Marinench.*

GEROGLIFICH

DEDICAT Á MA COSINA J. M. A. Y O.

Qui

al mat

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un trasto arreconat à un hòmo?
2. ¿Y un General à un cementèri?
3. ¿Y un piano à un barco?
4. ¿Y un rosari à un Sant?

PERE.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa y sa 2.ª, lo qu'hey ha à qualsevòl vila; sa 3.ª, lo que té el Bisbe; sa 4.ª, lo que diu que fa un qui no vòl deure; sa 5.ª, lo que tothom ha mesté, y sa 6.ª, una lletra.

UN SARDINÉ QUE FESTETJÁ.

PROBLEMA.

Una dòna estava à plassa amb dos grans còvos tots plens d'òus: passá un carboné amb so mul carregat, tan ran d'es còvos, que tropessá amb ells y los rompé tots. Condemnat à pagarlos, demanàren à sa placera quants d'òus hey havia, y contestá:—Si los contava de 2 en 2, m'en quedava un de sená; si los contava de 3 en 3, també m'en quedava un; y lo mateix si los contava de 4 en 4, de 5 en 5 y de 6 en 6, sempre m'en quedava un; però en contarlos de 7 en 7, llavò venian justs. ¿Quants d'òus hey havia dins es dos còvos?

UN XIMPLE.

ENDEVINAYA.

Tú que preténs d'entenont,
Me sabrás endeviná
¿Qu'es lo que més via fá
Qu'es llamp, sa vista y es vent?

JORDI DES RECÒ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

20 NOVEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.